

Hoppenland

Loek Ketelaars

Bij ons in het bejaardenhuis woont sinds kort Jan Wandelaar. Dat is natuurlijk niet zijn echte naam, maar iedereen noemt hem zo, omdat hij altijd te vinden was in bos en hei. Vroeger! Want inmiddels blijkt hij al 92 jaar te zijn.

Als het weer goed genoeg is, zien we Jan Wandelaar op zijn vaste stek op de bank bij de hoofduitgang. Ik ken hem van gezicht totdat ik in het bejaardencentrum mijn diaserie laat zien over het Dommeldal. Jan Wandelaar had eigenlijk een belangrijke vogel gemist, in de serie, kwam hij na afloop vertellen: *'De Schijthop! En da's jammer'*, voegt hij eraan toe, want *'de IJsvogel is ook heel mooi, maar...Hoppen, och jonge tocht!'*

'De Hop, die heb ik ieder jaar weten te wonen', verklaart hij met kleine pretoogjes en omstandig gaat hij mij nu uitleggen hoe Hoppenland er uitziet, wat er nog meer 'zit' en zelfs waar ik Hoppenland vinden kan. *'Langs de beukeheg. Door de Beneden Beekloop. Het brugske over. Dan die kant uit en dan die. Een wei vol bloemen met een grote wilg in het midden en aan de achterkant van die boom zit een spechtegat. Daár woont de Hop ieder jaar! Ga daar maar 'ns naar toe, direct na Koninginnedag, want dan zijn ze terug! Vergeet de klompen niet aan te doen, want het is daar nogal nat, ziede!'*, besluit hij zijn betoog.

Ik beloof hem daar eens gaan te kijken en hij knikt tevreden. Hoppenland, dat Jan Wandelaar aanwees, is inmiddels een moderne woonwijk met ligusterheggen in plaats van beukeheggen en de Beneden Beekloop is de naam van een belangrijke straat, met supermarkt, parkeerterrein, een tandarts, café's en een discotheek. De kleine, vochtige wei, vol bloemen met een oude wilg kom ik hier niet meer tegen en mijn klompen hoeft ik hier niet aan te hebben want het is hier kurkdroog.

Hoppenland bestaat alleen nog maar in de herinnering van Jan Wandelaar, toen er nog rust en ruimte was in Brabant en ...armoe. Zijn gloedvol betoog over Hoppen had echter een grote indruk op mij gemaakt. Zijn vroegere vogelavonturen

hadden bij mij een gevoelige Brabantse snaar geraakt.

Ik besloot om Hoppenland terug te vinden!

Een jaar later kwam ik het tegen. Ik zag geen beukeheg maar wel veel meidoornheggen. Het bruggetje over een glasheldere beek was er wel. De eerste die ik tegenkwam was de IJsvogel en de tweede een Grauwe Klauwier. Even later zag ik de wei met bloemen. En de Wilg, vol korstmossen, stond te stralen in de zon. Aan de achterkant van de boom zat inderdaad een spechtegat.

'Dit heeft Jan Wandelaar bedoeld. Dit moet het zijn', stel ik tevreden vast.

Als ik me verdekt heb opgesteld hoor ik even later voor het eerst in m'n leven de roep van een Hop. Even later verschijnen ze. Een paartje. Ze komen aanvliegen als grote vlinders, ze lijken wel wat op Vlaamse Gaaien maar de witte stuit ontbreekt terwijl de staart ook langer is. En dan die kuif! Fantastisch! Na een paar dagen ben ik weer naar huis gegaan. Inmiddels heb ik Jan Wandelaar opgezocht en hem een paar foto's gegeven van 'zijn' Hoppen uit Hoppenland.

Voorzichtig en nauwlettend heeft hij de foto's bekeken. Zij ogen glinsterden weer, toen hij tegen me zei: *'Ge bent dus eindelijk daar geweest ik zei toch wel dat ze daar zaten, ze zitten daar ieder jaar, al zo lang als ik leef!'*

Ik heb maar niks meer gezegd. Ik heb het zo gelaten. Zeldzame soorten kom je niet alleen bij vogels tegen!

■ Loek Ketelaars, Telefoonstraat 6,
5641 SN Eindhoven.

'Ze zitten daar ieder jaar, al zo lang als ik leef!'
Tekening: L.R. van der Linden.